

Sygn. akt

III AUa 122/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 kwietnia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **25 kwietnia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wysokość renty

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **30 listopada 2012 r.** sygn. akt **IV U 297/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 122/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 lutego 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. przyznał wnioskodawcy J. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2012r. do 31 stycznia 2015r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. S. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu dalszej całkowitej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując tę samą argumentację, która była podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Po rozpoznaniu odwołania Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z dnia 30 listopada 2012r., sygn. akt IV U 297/12 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu dalszej całkowitej niezdolności do pracy na okres do października 2014r. licząc od 1 stycznia 2012r.

Sąd I instancji ustalił, iż wnioskodawca ur. (...), z zawodu (...), uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z powodu licznych schorzeń głównie neurologicznych oraz kardiologicznych.

W późniejszym okresie pogłębienie się tych schorzeń spowodowało zakwalifikowanie wnioskodawcy do osób całkowicie niezdolnych do pracy i przyznanie mu renty z tego tytułu na okres do 31 grudnia 2011r.

Lekarz orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 16 listopada 2011r. rozpoznał u badanego niedomogę ruchowo-bólową kręgosłupa lędźwiowego- stan po operacji kręgosłupa lędźwiowego stenozy kanału kręgowego oraz stan po operacji zespołu cieśni kanału nadgarstka, nadciśnienie tętnicze oraz cukrzycę typu 2, uznając, że stopień naruszenia sprawności organizmu wywołany tymi schorzeniami nie sięga całkowitej niezdolności do pracy.

Wnioskodawca zgłosił sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, która 16 stycznia 2012r., w oparciu o badanie przedmiotowe oraz dostępną dokumentację medyczną podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Powyższe orzeczenie skutkowało wydaniem przez organ rentowy w dniu 3 lutego 2012r. , zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Celem zweryfikowania stanu zdrowia odwołującego, Sąd Okręgowy w Krośnie przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, kardiologa, ortopedy i diabetologa.

W opinii z 22 października 2012r. biegli powyższych specjalności rozpoznali u badanego zespół bólowy korzeniowy lędźwiowo- krzyżowy, stan po dwukrotnej operacji przepukliny (...), znaczną niedomogę ruchowo bólową kręgosłupa lędźwiowego, stan po operacji (...), nadciśnienie tętnicze II stopnia ze zmianami narządowymi w sercu oraz cukrzycę typu 2 i uznali, że wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy na okres do października 2014r. Biegli podkreślili, że u wnioskodawcy występuje znaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego we wszystkich płaszczyznach oraz mniejszym stopniu kręgosłupa szyjnego. Stwierdzili również objawy korzeniowe rozciągowe oraz deficyt korzeniowy. Rozpoznane u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze spowodowało zmiany narządowe w sercu, które potwierdzone zostało badaniem ECHO serca. Z kolei cukrzyca, na którą cierpi wnioskodawca jest schorzeniem dobrze kontrolowanym przez leki i przebiega bez powikłań. Według biegłych w aktualnym stanie sprawności ruchowej kręgosłupa , który jest praktycznie usztywniony , wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy.

Biegli nie dopatrzili się symptomów poprawy stanu zdrowia badanego od czasu wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika ZUS z dnia 1 grudnia 2009r. ustalającego jego całkowitą niezdolność do pracy.

Do powyższej opinii zastrzeżenia złożył organ rentowy i wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa oraz specjalisty z zakresu medycyny pracy celem ustalenia, czy występujące obecnie u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu spowodowane obecnym stopniem zaawansowania schorzeń powoduje całkowitą długotrwałą niezdolność do jakiegokolwiek pracy zarobkowej.

Wnioskodawca sprzeciwił się dopuszczeniu dowodu z dodatkowej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy oświadczając, że przeprowadzenie tego dowodu uważa za zbędne, w sytuacji gdy w przeszłości był wielokrotnie badany przez biegłych co skutkowało przyznaniem mu renty na okres szeregu lat z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd oddalił powyższy wniosek dowodowy wobec wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Jak podkreślił Sąd Okręgowy - opierając się na opinii w/w biegłych (uznając tym samym dowód ten za w pełni miarodajny) - aktualny stopień zaawansowania schorzeń wnioskodawcy powoduje całkowitą okresową niezdolność do pracy zarobkowej.

W ocenie Sądu I instancji opinia powołanych w sprawie biegłych lekarzy sądowych pozwoliła na przyjęcie ostatecznego stanowiska w sprawie.

W konsekwencji został wydany wyrok zmieniający decyzję organu rentowego i przyznający wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres do października 2014r.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz art. 447¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie zaskarżył apelacją pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J..

W apelacji organ rentowy zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. tj. zasady swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wadliwej opinii biegłych sądowych, którzy stwierdzili, że występujące u skarżącego schorzenia czynią go całkowicie niezdolnym do pracy.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności wskazał, że nie godzi się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji, a to z uwagi na zgłaszane zastrzeżenia do uzyskanej przez Sąd opinii. Zwrócił uwagę na okoliczność, że schorzenia neurologiczne wymagają analizy pod kątem oceny istnienia u badanego naruszenia sprawności organizmu uniemożliwiającego ubezpieczonemu wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej, a oceny takiej brakuje w opinii biegłego neurologa.

Wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiony przez organ rentowy środek odwoławczy nie może wyrzucić pożądanego skutku.

Wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie jest w ocenie tut. Sądu wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy stan zdrowia wnioskodawcy J. S. uzasadniał przyjęcie, iż jest on całkowicie niezdolny do pracy, czy też jest stopień naruszenia sprawności organizmu jest tego rodzaju, że powoduje częściową okresową niezdolności do pracy - jak orzekł lekarz orzecznik.

Sąd Okręgowy poddał kontroli orzeczenie lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, przeprowadzając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz wyników badania przedmiotowego przyjęli u wnioskodawcy całkowitą okresową niezdolność do pracy. W ocenie biegłych stan zdrowia odwołującego w tym schorzenia neurologiczne nie dają możliwości jego powrotu do dotychczas wykonywanego zawodu kierowcy, który niewątpliwie wymaga dużej sprawności fizycznej, w tym ruchowej.

W sprawach o świadczenia rentowe zasadniczym dowodem jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem spełnienia przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, daty powstania tej niezdolności, charakteru niezdolności.

Sąd Apelacyjny chciałby podkreślić prawidłowość przyjętego przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie oceny stanu zdrowia J. S., jako ustalenia nie przekraczającego w żaden sposób granic swobodnej oceny dowodów o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc, mający swe pełne zastosowanie także do oceny dowodu z opinii biegłych, na którym to dowodzie oparł się Sąd Okręgowy w omawianym ustaleniu o występowaniu u odwołującego się całkowitej okresowej niezdolności do pracy.

Za przyjęciem bowiem pełnej miarodajności opinii biegłych przemawiała nie tylko fachowość jej autorów, a także zupełność opinii i właściwe uzasadnienie wniosku końcowego (o takich zaś kryteriach oceny tego dowodu stanowią orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300 , z dnia 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98 - OSNC 2001/4/64).

Sąd II instancji orzeka na podstawie materiału dotychczas zebranego, który może tylko uzupełnić i wykorzystać jako podstawę orzeczenia. Uzupełnienie takie jest jednak możliwe i dopuszczalne tylko wówczas, gdy okoliczności sprawy wskazują na taką potrzebę i to pod warunkiem, że nie zachodzą przeszkody określone w art. 381 k.p.c.

Dlatego też tutaj Sąd nie widział potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego o opinię innego zespołu biegłych uznając, iż sporna kwestia została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym postępowaniu.

W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności zarzuty apelacji uznać należało jedynie za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, co do stanu zdrowia wnioskodawcy i jego całkowitej okresowej niezdolności do pracy.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdził trafność zapadłego przed Sądem Okręgowym Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie orzeczenia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)